

Decembrie 1989, Revoluția de la Timișoara – Începutul unei vieți noi Evocare de **Cătălin Regea**

Acum 26 de ani incepea miscarea populara transformata in revolutie ce a modificat radical viata multor oameni din Romania si din Banat, inclusiv pe a mea. Paradoxal, se dovedeste ca acele momente au facut posibile momente nesperate si-n viata multor banateni ce din motive firesti au ales sa-si gaseasca linistea in alte colturi ale lumii.

Faptul ca bunicul meu de la Gataia, Aurel Regea, fiind maltratata de comunisti pentru convingerile sale politice aproape fanatice privind regalitatea in Romania a determinat familia noastra sa boicoteze orice discutie politica in interiorul casei (iar in afara, oricum nu se putea discuta). Asa ca in decembrie 1989 eram atat de incult politic, incat astazi aproape ca-mi vine sa rad.

Aveam inasa o mare nelamurire. Fosti colegi de clasa sau vecini care plecasera cu parintii lor prin strainatate, mai ales in Germania, veneau in vizita vara si aduceau o gramada de reviste de muzica, animatii, ciocolate, gume de mestecat si alte minunatii pe care nu le gustam altfel. Nu eram nefericiti, pentru ca parintii mei fiind profesori intr-un oras mic, aveam oarecare privilegii si fara a fi militanti de partid. Iar faptul ca in orasele mici din Romania, apa calda nu era deloc, apa rece doar 4 ore pe zi, iar curent din cand in cand mi se parea o normalitate.

In vara lui '89, eram cu un astfel de prieten venit din Germania pe malul Barzavei la Bocsă și vorbeam despre diverse, aruncând betisoare și scuipând ca să facem rotocoale în apă. La un moment dat întreb :

- Mai, tu ce te-ai face dacă mâine s-ar închide granița și nu ai mai putea pleca înapoi?

El se uita la mine și-mi răspunde:

- As muri !
- Pai cum să mori, întreb, ce, io-s mort că trăiesc aici, nu mă vezi că-s viu ?
- Tu ești prost, nu știi nimic.

A fost răspunsul lui.

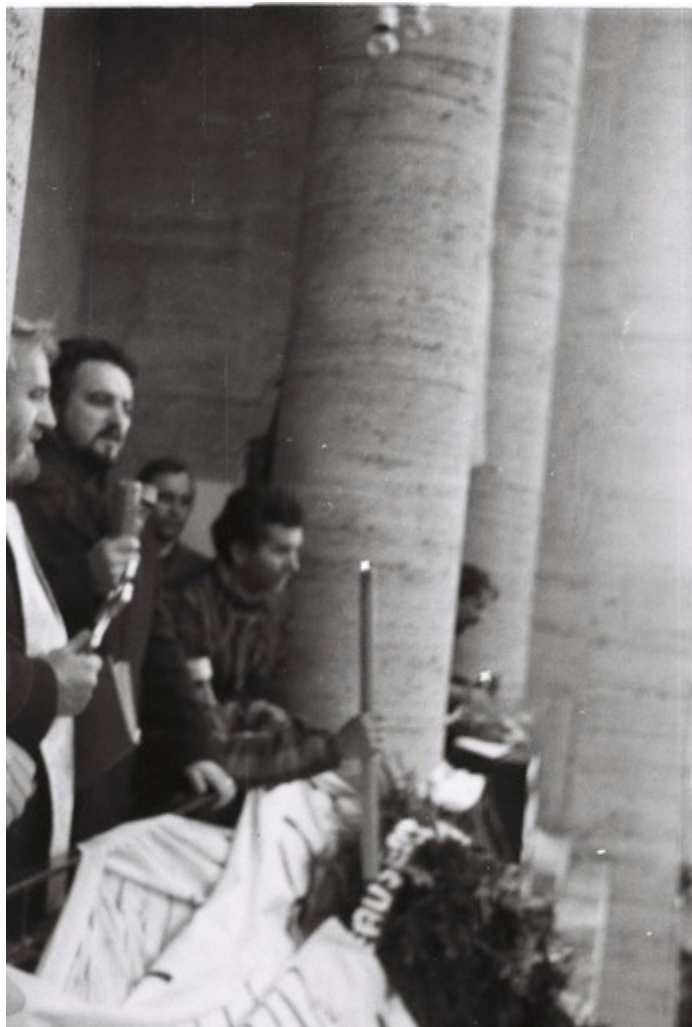

Decembrie 1989. Cătălin (stânga)

Asta m-a urmărit ca o fantomă până în 17 decembrie, când, auzind ce se întâmpla la Timișoara, am fugit efectiv de acasă, pentru a vedea pe viu și pentru a participa în continuare la manifestații. Am luat de acasă unul din aparatele de fotografiat ale tatălui meu, dar ghinionul a făcut să iau unul ce nu mergea foarte bine, iar din 4 filme (de câte 36 pozitive) am reușit să salvez cam 20-25 clișee mai reușite. (Mai târziu, reproșându-i că aparatul era stricat mi-a spus că se bucurase că-l luasem pe acela, gândindu-se că dacă ar fi fost prins, nu s-ar fi văzut nici o poză...)

In rest parcursul a fost cel clasic, prin toate zonele din partea centrala, poate din sansa sau instinct de conservare, neintrand direct in teava pustii soldatilor. In 21 m-am intors acasa sa-mi linistesc parintii si sa mananc o farfurie - doua de zupa, iar in 22, cu trenul de dimineata, m-am intors la Timisoara si m-am dus direct in Balconul Operei sa anunt ca si la Bocsa lumea s-a rasculat.

Momentul imediat de dupa, uralele de bucurie ale pietei (se spune ca erau peste 100.000 oameni) si scandarile imediate de mare intensitate au fost ca un afrodisiac extrem, o cupa de nectar zeesc. M-au marcat asa de tare, ca parca si acum mai aud acel vuiet.

Am castigat imens prin acele momente si cu incantare constat ca inca dupa 25-26 de ani, datorita acelor schimbari, viata poate deveni si mai bogata si frumoasa.

Mișcarea de revolta a început la Timisoara in seara din 16 decembrie. În 20 decembrie armata fraternizeaza cu populatia rascalata si se retrage in cazarmi. Populatia din Arad si Lugoj se solidarizeaza cu miscarea din Timisoara, iar in 21 revolta se transforma in revolutie prin manifestarea din Bucuresti. In 22 decembrie, sub presiunea multimii, Ceausescu este nevoit sa fuga cu elicopterul. A fost momentul victoriei.